

каликъ на всяка комунистическа система; това е най любимата идея на всичките комунисти още от времето на Ликурга, па даже и по отъ рано. Въ течението на въковетъ когато тѣзи двѣ слова: „аграренъ законъ“ — ся произнасли сериозно, тогава тѣ ставали сигналъ за най неуморима борба между достатъчните граждани и окжсаната сволочь, между правата на собствеността и посѣгателства на комунизма, между практиката и заразителната утопия. До сега, побѣдата постоянно била на историческото право; сжщо тѣй ся случило и въ 1790 година. Въ националното събрание, партия на комунистите почти не съществувала; а собствениците ся ползували въ него съ твърдъ голѣмо влияние; за това, тенденциите на селските пролетари произвели въ събранието твърдъ голѣмъ ужасъ и възбудили противъ себъ си, най голѣмо отвръщение. Било рѣшено щото подобни тенденции да ся унищожаватъ съ военна сила, и всекаква мисль за аграрния законъ, да ся счита за възмутително престѣпление. Националната гвардия съ удвоенна енергия захванала да дѣйствува противъ комунистите, и кадъ зимата на 1790 година, движението на пролетарите противъ собствеността съвършено изгубило грозния си характеръ и пакъ ся раскжсало на разединени и отривочни актове на народната расправа съ амбарите, хлѣбарите и тѣй називаемите спекуланти. Но всекога, щомъ събранието захващало да разсжждава за необходимостта на строги мѣрки, — адвокатътъ Робеспьеръ изъ Арраса, ставалъ отъ мѣстото си, отивалъ на трибуната